

Arrest

nr. 70 112 van 18 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die respectievelijk verklaren van Roemeense en van Syrische nationaliteit te zijn, op 8 september 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid van 1 augustus 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 14 januari 2010 een aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als zelfstandige. Op 1 juli 2010 verkrijgt verzoekster een E-kaart.

1.2. Op 11 juni 2010 treedt verzoekster in het huwelijk met verzoeker.

1.3. Op 15 juli 2010 dient verzoeker een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in.

1.4. Op 1 augustus 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van H., V. {...}
geboren te Valenii de Munte Prahova, op (in) {...}
van Roemenië nationaliteit*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene diende op 14.01.2010 een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige en verkreeg de E-kaart op 01.07.2010. Uit het administratief dossier blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Op 04.06.2011 werd de dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW.

Uit administratief onderzoek is gebleken dat betrokkene als zelfstandige aangesloten was bij Securex van 05.01.2010. Op 27.08.2010 zette zij deze aansluiting stop. Hieruit blijkt dat betrokkene niet meer als zelfstandige kan beschouwd worden en niet aan de bijhorende verblijfsvoorwaarden als zelfstandige.

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien kan voldoen (art.40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980). Het betreft een leefloon in categorie 3 (minstens sedert 04.10.2010). Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Zij voldoet als Roemeense werknemer ook niet aan de voorwaarden opgenomen in art.69 sexies van het KB van 08.10.1981 betreffende de overgangsbepalingen (nl. 12 maanden tewerkstelling met een geldige arbeidskaart en in legaal verblijf). Uit nazicht van de databank van de RSZ is immers gebleken dat betrokkene niet tewerkgesteld is geweest.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980."

1.5. Op 1 augustus 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid eveneens tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt luidt:

*"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van H., H. {...}
geboren te Edlib, op (in) {...à
van Syrië(Syrisch-Arabische Rep.) nationaliteit.*

+ dochter P., S. {...} (RRxxxxxxxxxx)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen

Reden van de beslissing :

Mijnheer H.H. {...} verkreeg het verblijfsrecht als partner van een burger van de Unie, nl. H., V. {...}, op basis van art.40, §2, 1° van de wet van 15.12.1980. Aangezien H., V. {...} niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, werd een einde gesteld aan haar verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de

wet van 15.12.1980. Gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van H., V. {...} dient ook het verblijf van te worden beëindigd van haar echtgenoot H., H. {...} (artikel 42 quater §1,1° - wet 15.12.1980) en van haar dochter P., S. {...} (artikel 42 ter §1,1" - wet 15.12.1980). “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 5 a) en artikel 39 2° van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, juncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) juncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen juncto artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. De eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin het volgende bepaald is:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster een recht op verblijf liet gelden op basis van het feit dat zij een zelfstandige activiteit uitvoerde, zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet kon de verwerende partij, nadat aan verzoekster op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht was toegekend, vervolgens verifiëren of verzoekster nog voldeed aan de in voormelde bepaling gestelde vereisten.

De verwerende partij heeft op grond van inlichtingen die zij verkreeg via de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid en via de databank van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid geoordeeld dat verzoekster een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

Verzoekster stelt dat de verwerende partij de voormelde inlichtingen, met name dat zij OCMW-steun geniet – een gegeven dat op zich niet betwist wordt door verzoekster – niet mocht aanwenden, omdat deze op onwettige wijze verkregen werden. Verzoekster verwijst hierbij naar artikel 5, eerste lid, a van de wet van 8 december 1992 dat voorziet dat persoonsgegevens mogen verwerkt worden

indien de persoon op wie deze gegevens betrekking hebben hiertoe ondubbelzinning toestemming heeft verleend. Zij benadrukt dat zij nooit toestemming gaf om inlichtingen over haar in te winnen. Tevens licht zij toe dat artikel 39, 2° van de wet van 8 december 1992 toelaat een geldboete op te leggen bij inbreuken.

De Raad wijst er evenwel op dat het feit dat verzoekster geen toestemming gaf om inlichtingen over haar in te winnen niet toelaat te besluiten dat de verwerende partij bepaalde inlichtingen op onwettige wijze zou verkregen hebben. Artikel 5, eerste lid, e van de wet van 8 december 1992 biedt immers de mogelijkheid om persoonsgegevens te verwerken indien dit noodzakelijk is voor de vervulling van een taak van openbaar belang of van een taak die deel uitmaakt van de uitoefening van het openbaar gezag die is opgedragen aan de verantwoordelijke voor de verwerking of aan de derde aan wie de gegevens worden verstrekt. De verwerende partij, die belast is met het laten naleven van de immigratiewetgeving, is belast met een dergelijke taak en kan overeenkomstig een uitdrukkelijke wetsbepaling (artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet) controleren of verzoekster voldoet aan de vereisten voor de uitoefening van haar verblijfsrecht.

Een schending van artikel 42 bis, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond en verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder inlichtingen over haar heeft ingewonnen op een wijze die strijdig is met de bepalingen van de wet van 8 december 1992.

Het eerste middel is ongegrond.

2.4. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van *“artikel 40 par 4 1° Vw juncto artikel 42 bis par 1 juncto schending van het algemeen principe van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht, juncto artikel 3 5° van de wet betreffende maatschappelijke integratie dd. 26 mei 2002: onredelijke beslissing.”*

Verzoekster verwijst naar en citeert de artikelen 40, §4 en 42 bis, §1 van de Vreemdelingenwet. Uit deze artikelen leidt de verzoekende partij af dat zij in het Rijk mag verblijven indien zij kans maakt werk te vinden. Voorts mag er slechts een einde aan haar verblijf gesteld worden indien zij een *“onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk”*, wat in casu door de Dienst Vreemdelingenzaken niet is aangetoond. De Dienst Vreemdelingenzaken loopt te vlug van stapel. Verzoekster stelt dat geen rekening gehouden wordt met het feit dat zij op 22 april 2010 bevallen is en dat er te weinig plaatsen zijn in de kinderopvang. Na een theoretische uiteenzetting over het zorgvuldigheidsbeginsel merkt de verzoekende partij op dat zij werkwilgig is. Hiervoor verwijst zij naar het feitelijk gegeven dat zij leefloon ontvangt van het OCMW, dat stelde dat zij Nederlandse lessen diende te volgen. Voorts verwijst de verzoekende partij naar artikel 3, 5° van de wet op de maatschappelijke integratie van 26 mei 2002 dat zou stellen: *“Om het recht op maatschappelijke integratie te kunnen genieten, moet de persoon tegelijkertijd en onverminderd de bijzondere voorwaarden die bij deze wet worden gesteld: 5° werkbereid zijn, tenzij dit om gezondheids- of billijkheidsredenen niet mogelijk is.”*

Verzoekster wijst erop dat de administratie dient te handelen als een goede zorgvuldige huisvader en haar een kans dient te geven. Haar statuut is slechts tijdelijk. In de toekomst zal zij bijdragen aan het sociale bijstandstelsel, van zodra zij Nederlands kent. Een goed werkend bestuur zou deze visie voor ogen hebben bij het nemen van de beslissing. Samenvattend stelt de verzoekende partij: *“De beslissing dient derhalve nietig verklaard te worden wegens het feit dat de dienst vreemdelingenzaken niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd (de administratie heeft uit het oog verloren dat verzoeker werkbereid dient te zijn – artikel 3 5° leefloonwet dd 26 mei 2002- en ten tweede omdat de beslissing onredelijk is gezien verzoeker wel degelijk voldoet aan de voorwaarde van artikel 40 par. 4 1° V w – na de kennis van het Nederlands zal zij inderdaad een toegevoegde waarde kunnen produceren in BELGIË – en ten derde dat aan de voorwaarde van artikel 42 bis par 1 niet voldaan is want verzoeker zal in de toekomst bijdragen tot het sociale bijstandstelsel in plaats dat zij er een onredelijke belasting voor vormt.”*

2.5. De eerste bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 42 bis § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4, en de in artikel 40 bis §4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk”

Artikel 40 § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarden vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 14 januari 2010 een aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) indiende als zelfstandige. Op 1 juli 2010 verkrijgt verzoekster een E-kaart. Voorts blijkt dat verzoekster haar zelfstandige activiteiten uitoefende van 5 januari 2010 tot 27 augustus 2010 (informatiemail Rijksinstituut voor de sociale verzekeringen der zelfstandigen van 1 augustus 2011). Uit de gegevens van de kruispuntbank van sociale zekerheid met betrekking tot het leefloon of equivalent blijkt dat verzoekster leefloon ontving van 4 oktober 2010 tot minstens 30 juni 2011, hetzij ongeveer 9 maanden. De verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat zij nog voldoet aan voormelde bepaling.

De verzoekende partij betoogt slechts doch toont niet aan dat zij kans maakt op het vinden van werk en toont evenmin aan dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing werk heeft gezocht. Integendeel, verzoekster beaamt zelf in het verzoekschrift dat zij niet werkt omdat zij een kind heeft en zorgt voor de opvang ervan zodat zij thuisblijft. Het volgen van Nederlandse taallessen toont evenmin een reële kans op tewerkstelling aan. Evenmin kan de redenering van de verzoekende partij gevolgd worden waar zij voorhoudt dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet aantoonde dat zij een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel is. Bij het nemen van de bestreden beslissing had de verzoekende partij al ongeveer negen maanden leefloon ontvangen terwijl zij slechts hoogstens acht maanden zelfstandige activiteiten heeft uitgeoefend. De stelling dat zij onmiddellijk aan de slag kan eens zij de taal beheerst is een louter hypothetische veronderstelling. Voorts is het, gelet op de lange duur van het ontvangen van het leefloon, niet kennelijk onredelijk dat in casu de Dienst Vreemdelingenzaken besluit dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. De verzoekende partij toont met haar betoog geen schending aan van de artikelen 40, § 4 en 42 bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat de verzoekende partij al dan niet werkwilbig is doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, wat zij in casu gedaan heeft.

Daargelaten de vraag in welke mate de Raad bevoegd is om zich uit te spreken over de toepassing van artikel 3, 5° van de wet van 26 mei 2002, merkt de verwerende partij terecht op dat deze bepaling irrelevant is voor de beoordeling van de zaak nu het aantonen van werkwilbigheid alleen niet het einde van het verblijf in de weg staat.

In de mate dat het middel ontvankelijk is, is het ongegrond.

2.6. Uit de bespreking van de aangevoerde middelen is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kennelijk redelijk geoordeeld heeft dat het verblijfsrecht van verzoekster beëindigd diende te worden. Dienvolgens is het evenmin kennelijk onredelijk het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen in toepassing van artikel 42 bis van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER